

NS Nyhetsbulletin

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1082

09.12.2023 (134)

Michael Kühnen

Politisk soldatverksamhet: SA:s tradition och anda

Del 5

POLITISK SOLDATVERKSAMHET EFTERKRIGSTIDEN (1945-1977)

Den 8 maj 1945 kapitulerade Tredje riket - Tyskland upplevde det värsta krigsslutet sedan 1648. De allierade segrarna i öst och väst nöjde sig inte med sin maktpolitiska triumf och den fullständiga förstörelsen av den tyska statsbildningen och suveräniteten - de visste också hur man systematiskt skulle eliminera varje möjlighet till nationell återuppståndelse:

NSDAP med alla dess underavdelningar förbjöds och upplöstes, rikets ledning var död eller fängslad och skulle snart bli offer för en makaber rättskomedi, Nürnbergs militärtribunal, den nationalsocialistiska rörelsens tjänstemän ner till den lilla lokala gruppledaren internerades i årtal, massan av soldater var krigsfångar och skulle så förbli under en tid framöver. Under tiden började dock tyska kollaboratörer på uppdrag av segrarna - återigen i öst och väst - att upprätta marionettregimer.

Tillsammans med NSDAP hade naturligtvis också dess Sturm-Abteilung förbjudits och upplöstes. Ett sista exempel gavs av dess ledare som fängslades i Nürnberg i samband med segrartribunalen: SA anklagades också för att vara en "kriminell organisation"; men SA-ledarnas enighet, som inte lät sig påverkas av hot eller löften, som förblev enade sinsemellan och trogna sitt förflutna, ledde till

frikännande! Inte ens enligt segrarnas förvrängda måttstockar var SA en kriminell organisation.

För oss nationalsocialister är detta beslut naturligtvis av ringa betydelse, eftersom vi inte erkänner segrarnas diktat, varken politiskt eller rättsligt, men det är politiskt betydelsefullt för oss, eftersom naziförbudet, som har varit i kraft sedan 1945, bygger på Nürnbergtribunalens syn på historien, som stämplade nationalsocialismen som brottslig och gjorde det till en "brottslig handling" att bekänna sig till den. Nästan 40 år senare - i början av 1985 - skulle frikännandet av SA spela en viktig roll i en rättegång mot mig, vilket kommer att visas, och bidra till att avslöja den statliga skyddsjuridiken i Förbundsrepubliken Tyskland!

Således hör frikännandet i Nürnberg, erkännandet även av segrarna att SA INTE var en KRIMINELL ORGANISATION, också till vår förståelse av tradition. Denna förnyade aspekt av SA:s tradition är också den sista: Precis som i fallet med NSDAP slutade traditionens direkta linje 1945. Några få spridda varulvskommandon - bildade av fanatiska Hitlerjugend - var de sista direkta efterföljarna till det historiska NSDAP. När även deras verksamhet upphörde efter några månader, och omskolningen av det tyska folket och konsolideringen av de administrativa strukturer som upprättats av kollaboratörerna gjorde stadiga framsteg, släcktes allt hopp om ett möjligt återupprättande av Tredje riket. Det var inte ett återupprättande av nationalsocialismen som den historiska situationen krävde, utan en konsekvent nystart, vars tradition inte bara måste omfatta Tredje rikets triumfer utan också dess misstag, som måste undvikas i framtiden.

Praktiskt och organisatoriskt kunde man inte göra någonting alls under de första åren efter 1945, eftersom både de möjliga bärarna (NSDAP:s tidigare funktionärer) och de framtida kämparna (frontgenerationen från andra världskriget) fortfarande var internerade eller krigsfångar. I dessa läger återförenades dock de första nationalsocialisterna och lovade att kämpa vidare! I alla krigsfängeläger i väst fanns det särskilda avdelningar och särskilda läger för fanatiska och obrottsliga nationalsocialister; många tusen soldater placerades i denna kategori och var alltid de sista som frigavs - inte förrän i slutet av 1940-talet - när de ockuperande republikerna redan till stor del var konsoliderade. Under åren 1945-1949, som var avgörande för återupprättandet av det borgerliga systemet i väst, eliminerades nationalsocialisterna fullständigt. Och ändå förblev de inte inaktiva: De som fortfarande eller åter befann sig i frihet började omedelbart arbeta politiskt. Små illegala grupper - sammansatta och möjliggjorda av personliga bekantskaper och gamla kamratskap - uppstod överallt. Vi vet inte mycket om dem. Andra nationalsocialister deltog i nationella organisationer - kulturföreningar, ungdomsförbund och partier.

Den tidigaste nystarten i det offentliga politiska livet gjordes av DEUTSCHE AUFBAUPARTEI (DAP), som grundades den 31 oktober 1945. Partiets grundare

var Joachim von Ostau, tidigare chef för NSDAP:s lokala propaganda. På den tiden kunde naturligtvis bara en bevisligen antinationell socialist betraktas som galjonsfigur. För detta ändamål slog sig von Ostau ihop med Reinhold Wulle, som under Weimarperioden tillsammans med von Graefe hade varit politisk ledare för Deutsch-Völkische Freiheitspartei, som konkurrerade med NSDAP, och som hade suttit i koncentrationsläger under Tredje riket. Medan Wulle, som förkastade nationalsocialismen, praktiskt arbetade för att grunda ett gammaldags, tysk-nationellt högerparti med en monarkistisk underström, bekände von Ostau, som inte hade valt förkortningen DAP av en slump, sin tro på fronterfarenheten som en modell för Tysklands nya politiska början!

I en tidningsintervju uttalade han sig mot de "dammiga partimetoderna som har tagits fram igen" och det "nuvarande parti- och klasshatet" och återopade minnet av frontsamhället - nämligen att "ute vid fronten fanns det ingen skillnad mellan fabriksägare eller arbetare, katoliker eller protestanter, bayrare eller preussare, och att man lugnt borde överföra denna anda av soldatlig samhörighet till fredsarbetet". Men de som denna vädjan kunde ha riktats till befann sig för det mesta fortfarande i segrarnas läger; inom partiet segrade de konservativa och nationalreaktionära krafterna och utarbetade ett världsfrånvänt program med kristna moralläror, konservativa bekännelser, erkännande av demokratin och krav på en "social monarki". Denna i grunden reaktionära gruppering gav så småningom upphov till det tyska högerpartiet och senare rikspartiet (DRP), där naturligtvis tyska nationalisterna och nationalsocialisterna fortfarande kämpade om inflytande. I april 1947 uteslöts von Ostau ur DRP.

Men gång på gång visade sig den nationalsocialistiska aktivismen överlägsen den gamla högern, även om den fortfarande inte hade hittat en enhetlig organisationsform:

I Hessen hade ett konservativt-monarkistiskt "Nationaldemokratiskt parti (NDP)" uppstått i november 1945, vars öppet nationalsocialistiska flygel nådde en spektakulär valframgång i 1948 års lokalval i Wiesbaden, ledd av Karl-Heinz Priester, med 24,41%. Den mest dynamiska nazistgruppen under dessa tidiga år hade dock under tiden blivit "Gemeinschaft unabhängiger Deutscher" (GuD), som i sin tur hade grundats av Joachim von Ostau. Han fick nu sällskap av de nationalsocialisterna som snart skulle bli berömda - dr Doris, Krüger och generalmajor Remer, som hade slagit ned kuppen mot Hitler den 20 juli 1944! GuD blev kärnan i det "Socialistiska rikspartiet" som grundades i oktober 1949, det enda verkligt nationalsocialistiska partiet sedan 1945!

Situationen var gynnsam för SRP sedan partibildningen inte längre var beroende av segermakternas godkännande och nu också många av de internerade och krigsfångarna hade återvänt och omedelbart kastade sig in i kampen igen!

SRP var verkligen inte en av de borgerligt-nationalistiska grupper som med sin feighet och konformism har dominerat i det så kallade nationella lägret sedan 1945 - det var ett ungt parti (majoriteten av dess medlemmar var mellan 20 och 40 år gamla), det var en folkrörelse (alla yrkesgrupper och skikt var lika representerade och förenade i kampen för återupprättandet av riket och förverkligandet av den ORIGINELLA nationalsocialismen - redan vid den tiden dominerade den revolutionärt-socialistiska flygeln, som hade besegrats den 30 juni 1934, tydligt i den nazistiska rörelsen. Juni 1934, som redan kunde ses från namngivningen av SRP!), det var ett soldatparti (95% av dess medlemmar var tidigare medlemmar av Wehrmacht) och det var ett uttalat nationalsocialistiskt parti (i 1952 års förbudsbeslut anklagades det till och med för att dess ledarkår huvudsakligen bestod av tidigare "gamla kämpar" (NSDAP-medlemmar före 1930) och aktiva nationalsocialister och att det medvetet och med företräde rekryterade sådana tidigare NS-funktionärer till denna ledarkår för att bli en organisatorisk samlingspunkt för Tredje rikets idéer. I en sådan militant nationalsocialistisk rörelse måste det helt naturligt uppstå en militant elit i SA:s tradition, en stormavdelning av politiska soldater.

"Den förestående politiska kampen inför valet i år gjorde det nödvändigt att bilda en aktiv rörelse i SRP:s kretsar. Namnet säger vilken vikt som skall läggas vid denna rörelse. Varje distrikts- och lokalorganisation måste så snabbt som möjligt hitta de mest aktiva personerna som fysiskt, åldersmässigt och engagemangsmässigt kan engagera sig helt för våra mål. Endast om vi lyckas organisera vårt folks brådska, som skall vara bärare av vår tanke, kommer vårt partiarbete att bäras av framgång. Detta kräver i sin tur en samling av generationen frontsoldater från det senaste världskriget. Orienteringen och aktiveringen av denna generation i enlighet med våra mål garanterar inte bara vårt partis existens, utan också vårt folks framtid."

Dessa ord från "Reichsfrontens" grundande appell talar oförfalskat om SA:s tradition och anda och dokumenterar därmed att nationalsocialismen och dess idé om den politiska soldaten inte gick under efter 1945" Reichsfronten utgjorde kärnan i SRP och samlade de medlemmar "som är beredda att osjälviskt ställa sig i vårt partis tjänst och därigenom göra folket den högsta tjänsten genom villighet att göra uppförringar. Deras slogan är: **Jag är ingenting, mitt folk är allt!**"

Av partiets 40.000 medlemmar var 6.000 militanter i Reichsfront! Efter spektakulära lokala och regionala valframgångar med omkring 10% av rösterna förbjöds det socialistiska rikspartiet, inklusive dess riksfrent, i slutet av 1952. Nationalsocialismens långa natt började!

Som nämnts utgjorde små illegala grupper den första organisationsformen för

nationalsocialister efter kriget. Ett sent exempel på sådana små hemliga organisationer beskrivs här, så att dessa ansträngningar också kan befrias från glömskan: Helt oberoende av SRP grundades "Freikorps Deutschland" den 17.8.1951 av den tidigare Waffen-SS-medlemmen Hermann Lamp. Denna frikår omfattade några dussin fanatiska kämpar - Hans-Ulrich Rudel var hedersmedlem; den erkände storamiral Dönitz som statsöverhuvud och legal efterträdare till Führern. På grund av sin nationalsocialistiska verksamhet förbjöds Freikorps i februari 1953 och dess funktionärer arresterades i Hamburg. I beslutet om förbud anges följande:

"Medlemmarna måste visa ovillkorlig lydnad och strikt sekretess. Varje medlem måste underteckna ett åtagandeformulär vid inträdet och får endast ett täcknummer eller ett alias. Även medlemskortet är endast försedda med nummer. Enligt ledarskapets instruktioner ska medlemsåtagandet omges av en "mystisk nimbus" för att föra samman medlemmarna till en "konspiratorisk gemenskap". Det meddelas medlemmarna att vid försummelse måste var och en räkna med "att frikårens hårdhet kommer att drabba honom". I programmet förbinder sig frikåreerna till de "reviderade 25 punkterna i NSDAP:s partiprogram".

Det är så vi föreställer oss de första organisatoriska ansträngningarna efter 1945. Och det är exakt så som de oberoende NS-kampgrupperna bildades och organiserades överallt i början av 1970-talet, varav den viktigaste, NS-Kampfgruppe Großdeutschland (NSKG), är praktiskt taget en identisk nyutgåva av Freikorps Deutschland och är aktiv exakt trettio år senare (1971 - 1973). Ur NSKG:s nordamerikanska utlandsorganisation, under ledning av den då 18-årige Gerd Lauck, uppstår sedan 1973 den viktigaste underjordiska NS-rörelsen under efterkrigstiden - NSDAP/AO, som fortfarande är aktiv idag. Det finns ingen personlig kontinuitet mellan Freikorps och NSKG: såvitt jag vet blev ingen en gång aktiv medlem av Freikorps Deutschland någonsin aktiv i den nya generationens NS-rörelse efter 1968. Men det politiska soldatskapets tradition, anda och inställning ger alltid upphov till liknande organisationsformer - ett uppmuntrande exempel på vår idéns odödlighet!

Åren mellan SRP-förbudet 1952 och grundandet av Bund Deutscher Nationalsozialisten (BUNS) av Wolf-Dieter Eckart, som en representant för den nya generationen nationalsocialister, i slutet av 1968, representerar "nationalsocialismens långa natt" i vår rörelses historia. Bortsett från "Gauleiterkreis" kring den tidigare statssekreteraren i propagandaministeriet, Dr. Naumann, som också fortfarande hör till ansträngningarna i början av 1950-talet, känner vi inte till någon tydligt nationalsocialistisk organisation under dessa år. Men även utan någon tydlig organisatorisk form lever nationalsocialismen vidare och har överlevt den långa natten. Två strömningar garanterar denna överlevnad:

Många nationalsocialister som en gång var organiserade i SRP, och som inte avgick som de flesta eller ville låta sig korrumpas av det välstånd som nu gradvis mjukade upp den gamla generationens motstånd, arbetade i reaktionära nationella politiska organisationer.

Praktiskt taget alla anhängare av vårt nuvarande Gesinnungsgemeinschaft från den äldre generationen gick vägen från SRP via DRP och NPD tills de slutligen hittade tillbaka till en otvetydig NS-rörelse som byggts upp av den nya generationen efter 1968, eller så vann de som unga medlemmar av DRP och NPD över sådana gamla kämpar för nationalsocialismen. I denna krets av kamrater ingår de två hedersmedlemmarna i ANS, Willi Krämer (bärare av NSDAP:s gyllene partimärke, tidigare chef för stabskontoret i Reichspropagandaabteilung och siste ställföreträdare för dr. Goebbels i riksregeringens södra del - tjänsteman i SRP och DRP, medlem i NPD och ANR) och riddarkorsbäraren Otto Riehs (även SRP, DRP och NPD); stabschefen för SA i NSDAP/AO och bäraren av HJ:s gyllene hederstecken - mannen med kodnamnet "Armin" - gick samma väg. Dessa tre bör nämnas som representanter för alla de kamrater som i sin person förkroppsligar den nationalsocialistiska rörelsens obrutna tradition och hade gjort sig tillgängliga igen i orubblig lojalitet, även för den nya generationens NS-rörelse!

Vägen via DRP, NPD och andra nationalkonservativa föreningar kunde inte leda till några framgångar för nationalsocialismen - den tjänade bara idéns överlevnad vid en tidpunkt då det inte tycktes finnas de minsta politiska utsikter för vår rörelse.

Den enda framgången under dessa år är förknippad med namnet på den före detta yrkessoldaten (Reichswehr sedan 1930) och senare SRP-medlemmen Hans Schiekora, som gick med i DRP 1956, fick grepp om delstatsförbundet Rheinland-Pfalz med sina nationalsocialistiska kamrater och som delstatsordförande kom in i delstatsparlamentet 1959 med 5,1%. Men den 27 januari 1960 förbjöds DRP:s avdelning i Rheinland-Pfalz som efterföljarorganisation till SRP!

Men även om nationalsocialismen tack vare många tysta kamrater levde vidare som en idé i sådana partier, som i huvudsak var reaktionära när det gällde organisation och propaganda, spelade den knappast någon roll där som en politisk soldatinställning till livet: varken DRP eller den tidiga NPD bildade en organisatorisk forn jämförbar med SA eller Reichsfront: en borgerlig inställning till livet rådde tydligt - inte den som arbetare och soldater har!

Annorlunda var det med den andra strömningen i vars flöde nationalsocialismen överlevde sin långa natt - de nationella ungdomsförbunden! Även om det även där rådde ett formellt engagemang för den liberalkapitalistiska staten och dess demokratiska ordning, och även om de flesta av dem inte var medvetna och

övertygade nationalsocialister - om så bara på grund av den låga åldern för ett ungdomsförbund som börjar med sexåringar - levde här en livsinställning vidare som kombinerade en soldatattityd med ett nationellt-politiskt engagemang. För de äldre var steget till en klart och otvetydigt nationalsocialistisk organisation dock kort, vilket snart skulle visa sig när SA reformerades efter 1977.

Systemet såg också en stor fara i sådant ungdomsarbete och förföljde ständigt dessa ungdomsförbund med trakasserier och förbud.

1948/49 började de nationella ungdomsförbunden sitt arbete - initiativtagarna till detta arbete var oftast tidigare medlemmar av völkisch-nationella ungdomsgrupper från Weimarperioden och yngre HJ-ledare. Och de tog klar ställning till det system som höll på att bildas. Ett exempel på detta är resolutionerna från februari 1951 från den völkiskt orienterade "Gefahrtenschaft", som grundades 1950 av SPR:s ämbetsinnehavare:

"Vi är inte villiga att på något sätt samarbeta i konsolideringen av de nuvarande tyska statsförhållandena, som vi förkastar som otillräckliga i alla avseenden. Vi känner ingen inre eller yttre förpliktelse mot den nuvarande staten. Vi är av den uppfattningen att dess brister inte kan avhjälpas genom något samarbete, utan är inneboende i det."

Trots all förföljelse tillhörde upp till 40.000 ungdomar nationella ungdomsförbund av detta slag innan det begynnande välståndet ledde till en nedsmältning till en hård kärna även på detta område. Förbuden, liksom frestelserna från välståndstänkandet, utgjorde en fruktansvärd urvalsprocess. Förbuden var:

- **Reichsjugend** under ledning av Wegener 1956
  - **Reichsjugend** under ledning av Höller (oberoende av tidigare 1959)
  - **Tysklands nationella ungdomsförbund** förbjudet 12.1.1960.
  - **Bund vaterländischer Jugend** (en av de bäst organiserade och mest kraftfulla ungdomsgrupperna) förbjöds i mitten av 1962 på grund av "antityska konstitutionella tendenser".
  - **Bund Nationaler Studenten**, förbjuden 1961/62.
- Bad Bergzabern-filialen av Stahlhelm**, förbjuden 1966.

När ANS/NA 17 år senare, den 1 maj 1983, höll det första nationalsocialistiska 1 maj-mötet efter kriget i Bad Bergzabern, gav Stahlhelm-kamrater som hade tillhört denna lokala grupp, som hade förbjudits 1966, organisatoriskt stöd. På så sätt slöts cirkeln för den oförstörbara idégemenskapen om och om igen. Knappt två år senare - 1968 - grundades BDNS, den första klart nationalsocialistiska organisationen, och därmed avslutades den långa natten och dokumenterades den

hemliga generationsväxling som framgångsrikt hade ägt rum under dessa år!

Den tuffaste och mest framgångsrika rörelsen under dessa mörka år var - som nämnts - BVJ, vilket också tydligt visades av de militanta aktiviteterna hos några av dess kämpar. Ett stort antal BVJ-aktivister deltog i den tyska frihetskampen i Sydtyrolen:

År 1963 utreddes till exempel 14 unga tyskar, misstänkta för inblandning i sprängattentat i Sydtyrolen. Två studenter dog i samband med aktioner av detta slag och blev blodvittnen till en ny generation politiska soldater.

Den äldsta nationella ungdomsrörelsen som fortfarande existerar idag - Viking Youth (WY) - visade sig vara den mest vitala organisationen.

WJ grundades 1950 under namnet Reichsjugend av SRP-funktionären Matthaei och reformerades 1952 tillsammans med andra grupper under namnet Wiking-Jugend. WJ utbildar fortfarande barn och ungdomar från sex års ålder till en nationell-politisk övertygelse och en soldatisk inställning till livet. Tidigare och aktiva WJ-medlemmar spelade en avgörande roll vid bildandet av vår SA Storm den 8 maj 1977, trots att organisationen själv var skeptisk och till och med avvisande mot oss, tills vi slutligen kunde gå hand i hand i kamratskap under en gemensam operation i december 1984. En ungdomsorganisation kan inte lägga tonvikten på politisk kamp. WJ:s arbete producerar dock unga militanter som, när de åldersmässigt växer ur ungdomsarbetet, bara kan arbeta och kämpa meningsfullt i våra led!

Det fortsatta livet och den generationsväxling som började äga rum under dessa år kan också ses i den illegala propaganda som har existerat konstant sedan krigsslutet. Sådana pro-nationalsocialistiska och antijudiska så kallade "smutskastningskampanjer" är under den "långa natten" det enda helt öppna beviset på överlevnad. Och i dem visar det sig att unga människor förstår symboler, tabun och irriterande ord från Tredje riket som tecken på protest, den mest radikala och beslutsamma protest mot det borgerliga systemet som är möjlig! Denna insikt är viktig, för utan den är det obegripligt att en öppet nationalsocialistisk rörelse sedan 1968 har kunnat uppstå och bli framgångsrik!

Det är fascinerande att se hur EN sådan propagandaaktion av två unga BV-aktivister - 23-åriga Arbold Strunk och 25-åriga Paul Schöner - i Köln mot en judisk synagoga natten till den 24 december 1959 utlöste den dittills största nationalsocialistiska propagandaoffensiven - och detta helt utan organisatoriskt stöd från en illegal nazistisk organisation, typisk för 1970-talet:

Enbart den 28.1.1960 registrerade polismyndigheterna 685 antijudiska incidenter; 234 personer arresterades! - 76% av aktivisterna är under trettio år gamla! Under denna propagandaoffensiv 1960 identifierades totalt 1083 aktivister, varav 50,3% var under 30 år! Nej - även under den "långa natten" lever nationalsocialismen vidare! Mycket få av dessa aktivister är organisatoriskt knutna till existerande nationella grupper - de agerar utifrån en revolutionär protestattityd som skulle finna sitt organisatoriska uttryck först flera år senare!

1966 skrev den federala kommittén för straffrättsreform om potentialen hos den framtida nazistiska rörelsen: "Enligt detta har myndigheterna för skydd av konstitutionen registrerat cirka 3 000 "oförbätterliga" vid namn som har begått nazistiska eller antisemitiska brott av övertygelse, eller är akut misstänkta för att göra det ... Av de dömda brottslingarna tillhörde ungefär var fjärde en högerradikal organisation. Resten sympatiserar med dessa organisationer. En stor del av de fanatiska unga brottslingarna kommer från ledarskiktet i förbjudna nationalistiska ungdomsgrupper."

Knappt tre år senare grundas Bund Deutscher Nationalsozialisten - ett nytt kapitel inleds i vår rörelses historia:

Mellan 1964 och 1968 är det nationella lägret helt under intryck av NPD:s överraskande valframgångar - med tanke på denna triumf för borgerlig anpassning till systemet (inträde i 7 delstatsparlament med mellan 5 - 9% och mer än 4000 lokala representanter i stads- och distriktsparlament), trots den betydande potential som just beskrivits, har nationella socialistiska organisatoriska ansträngningar ingen chans - och de försöker inte heller, lika lite som de har sedan SRP-förbudet. Grundandet av BDNS är också politiskt meningslöst. Dess värde är symboliskt: Den nya generationens första nazistiska rörelse är född. Men den politiska långdistanseffekten av Bund är också betydande: i mitten av 1976 gick jag med i "Freundeskreis der NSDAP" (NSDAP:s vänner), som har varit aktiv som en efterföljarorganisation sedan BDNS förbjöds 1969, och därmed är vår nuvarande Gesinnungsgemeinschaft i slutändan arvtagare till Hamburgs NS-scen, som initierades och väcktes till liv av BDNS och Wolf-Dieter Eckart!

Nationalsocialismen fick dock sin politiska fullbordan först efter NPD:s misslyckande i förbundsdagsvalet 1969. Detta blev den verkliga utlösande faktorn för den nationalsocialistiska frihetskampen, som nu började mer kraftfullt år efter år. Systemet, som hade bekämpat och besegrat de fredliga borgerliga och anpassningsbara nationaldemokraterna med hat och agitation, fick skörda uppkomsten av en rörelse av revolutionära, unga nationalsocialister som det inte kunde hantera!

Radikaliseringen visade sig redan i grundandet av NPD:s "Ordnungs-Dienst" (OD), som blev oundviklig på grund av de våldsamma störningarna av NPD:s evenemang, och med vilken, enligt en inre logik, en potentiellt revolutionär kamporganisation av politiska soldater för första gången uppstod mot den borgerliga NPD-ledningens vilja: många av dessa krigshästar från OD hittade senare sin väg till oss.

År 1970 gjordes ett försök i München att återupprätta NSDAP, men detta misslyckades, liksom ett andra, mer genomgripande och bättre organiserat försök 1976. Mer lovande var bildandet av NS-Kampfgruppen, från den viktigaste av dessa - NSKG - uppstod NSDAP/AO, som utvecklade det mest realistiska och bästa konceptet. Vid sidan av dessa partiorienterade organisationssträvanden uppstår ett antal andra NS-grupper, som formerar sig kring en ny "ledare". Någon enhetlig rörelse växer inte fram ur allt detta - tvärtom: ökande splittring och rivalitet dominerar scenen, som ändå växer numerärt till några hundra offer och redo aktivister!

1977 är de politiska soldaternas timme, som för första gången medvetet placerar sig i SA:s tradition igen och därmed öppnar vägen framåt!

